

ΟΑΣΠΡΟΠΑΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΠΙΘΑΣ

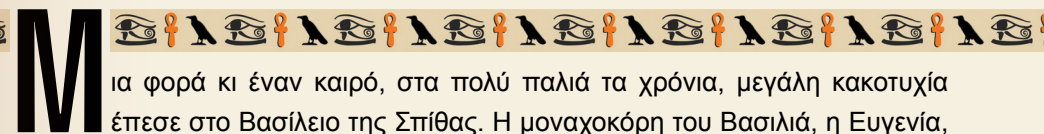
ΝΙΚΟΛΑΙ ΤΕΡΖΙΕΒ

ΟΑΣΠΡΟΠΑΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΠΙΘΑΣ

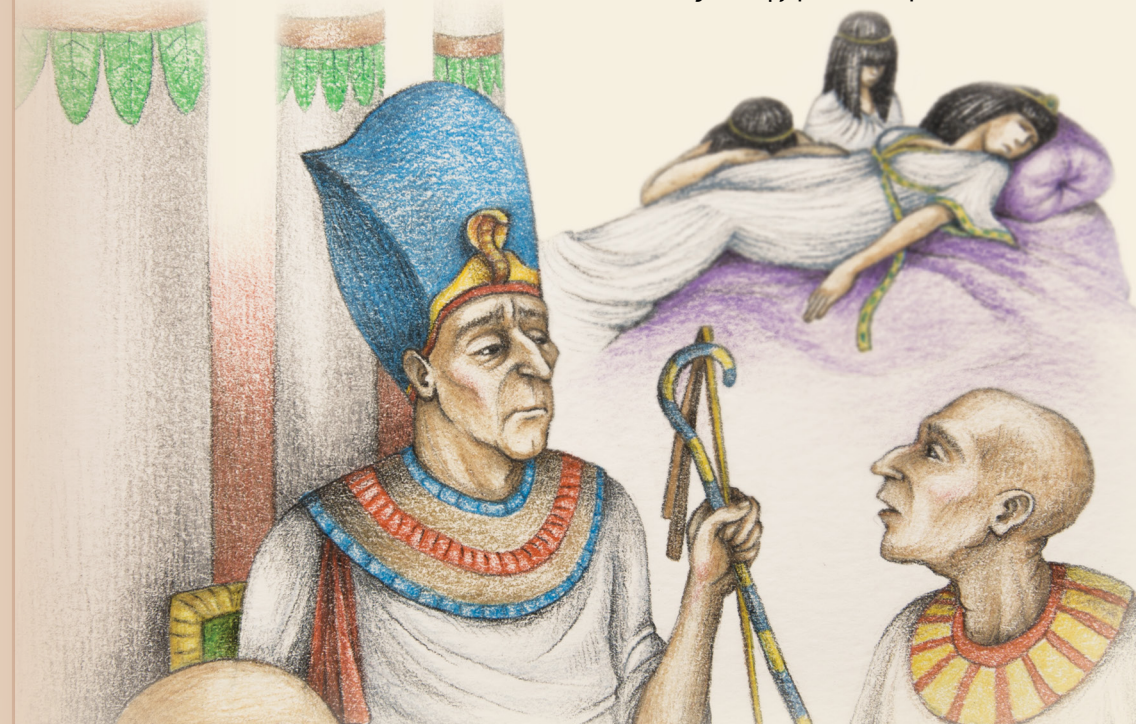
NIKOLAI TERZIEV

Μια φορά κι έναν καιρό, στα πολύ παλιά τα χρόνια, μεγάλη κακοτυχία έπεσε στο Βασίλειο της Σπίθας. Η μοναχοκόρη του Βασιλιά, η Ευγενία, αρρώστησε από μια άγνωστη ασθένεια και πέθανε. Κάποιοι λένε ότι ήταν από στεναχώρια, άλλοι ότι εισέπνευσε ακάθαρμο αέρα. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο έσβησε η σπίθα της και μαζί της έσβησε και η χαρά της ζωής για τον πατέρα της. Μαράζωσε, λοιπόν, ολόκληρο το Βασίλειο της Σπίθας. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η αρρώστια εξαπλώθηκε και άρχισαν να αρρωσταίνουν και οι υπήκοοι του Βασιλείου. Όσο περισσότερες σπίθες έσβηναν, τόσο πιο αδύναμη γινόταν η φωτιά.

Μια τρομερή απειλή κρεμόταν πάνω από τα Βασίλεια των ανθρώπων...

Εκείνη την εποχή, ο μεγάλος κυρίαρχος της Αιγύπτου και ανώτατος ιερέας του Αμμούν ήταν ο Φαραώ Αμένωφισ. Ήταν σοφός και δίκαιος, αλλά ήταν δύσκολο να αποφασίζει μόνος του για όλα τα ζητήματα στην αχανή του χώρα. Γι' αυτό βασιζόταν και σε άλλους ιερείς να τον συμβουλεύουν στα πιο επείγοντα ζητήματα. Ζητούσε τη γνώμη τους και άκουγε τα λόγια τους με μεγάλη προσοχή. Ο Μεγάλος Νείλος ήταν γεμάτος, οι σιταποθήκες ήταν εφοδιασμένες με σιτάρι, τα κοπάδια μεγάλωναν συνεχώς, οι άνθρωποι πλούτιζαν και υπήρχε ειρήνη και ευημερία για εκατό χρόνια. Παρόλα αυτά, οι άνθρωποι ήταν δυστυχισμένοι, αλλά κανένας δεν ήξερε τον λόγο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: NIKOLAI TERZIEV

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ALEXANDER MARINOV-SANCHO

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ & ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ: YANA KAZAKOVA

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ: ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΣΑΜΑΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ: BSPB/ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

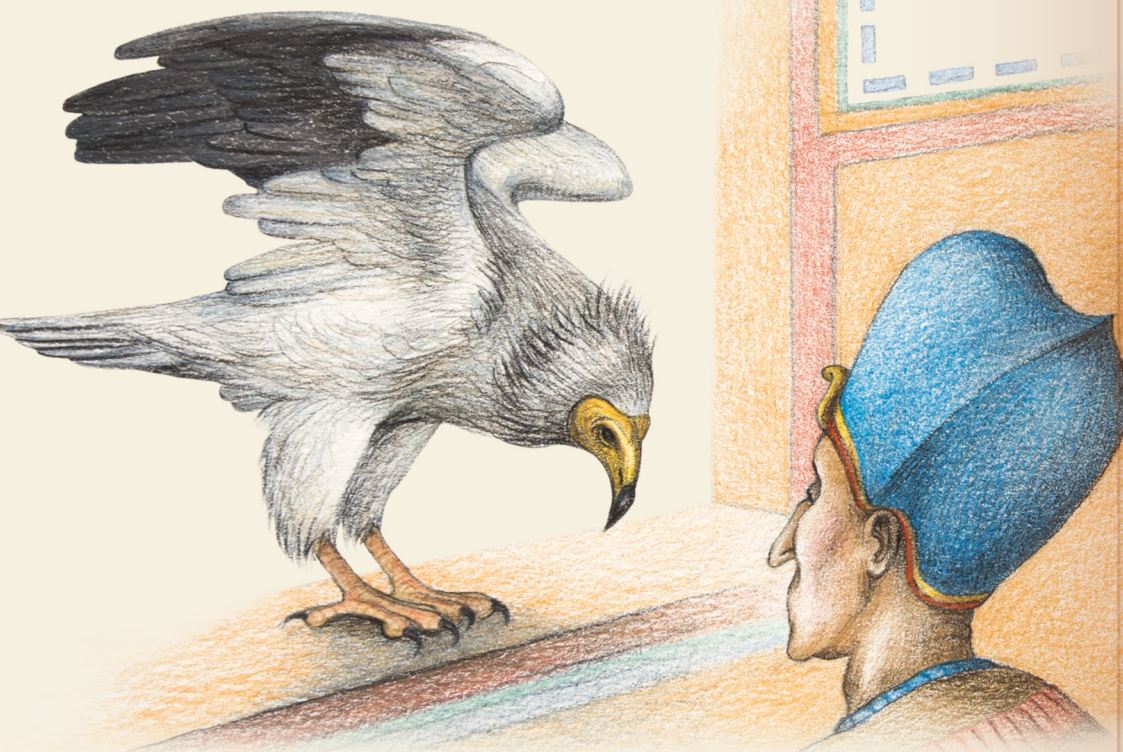
© BSPB 2014

Με τη σοφία που διακρίνει έναν βασιλιά της παλιάς εποχής, ο Φαραώ παρατήρησε ότι η φωτιά που έκαιγε στις καρδιές τους είχε αλλάξει τελευταία. Έκαιγε ακόμα, αλλά δεν σκορπούσε χαρά, ζεστασιά ή θαλπωρή στο σπιτικό τους.

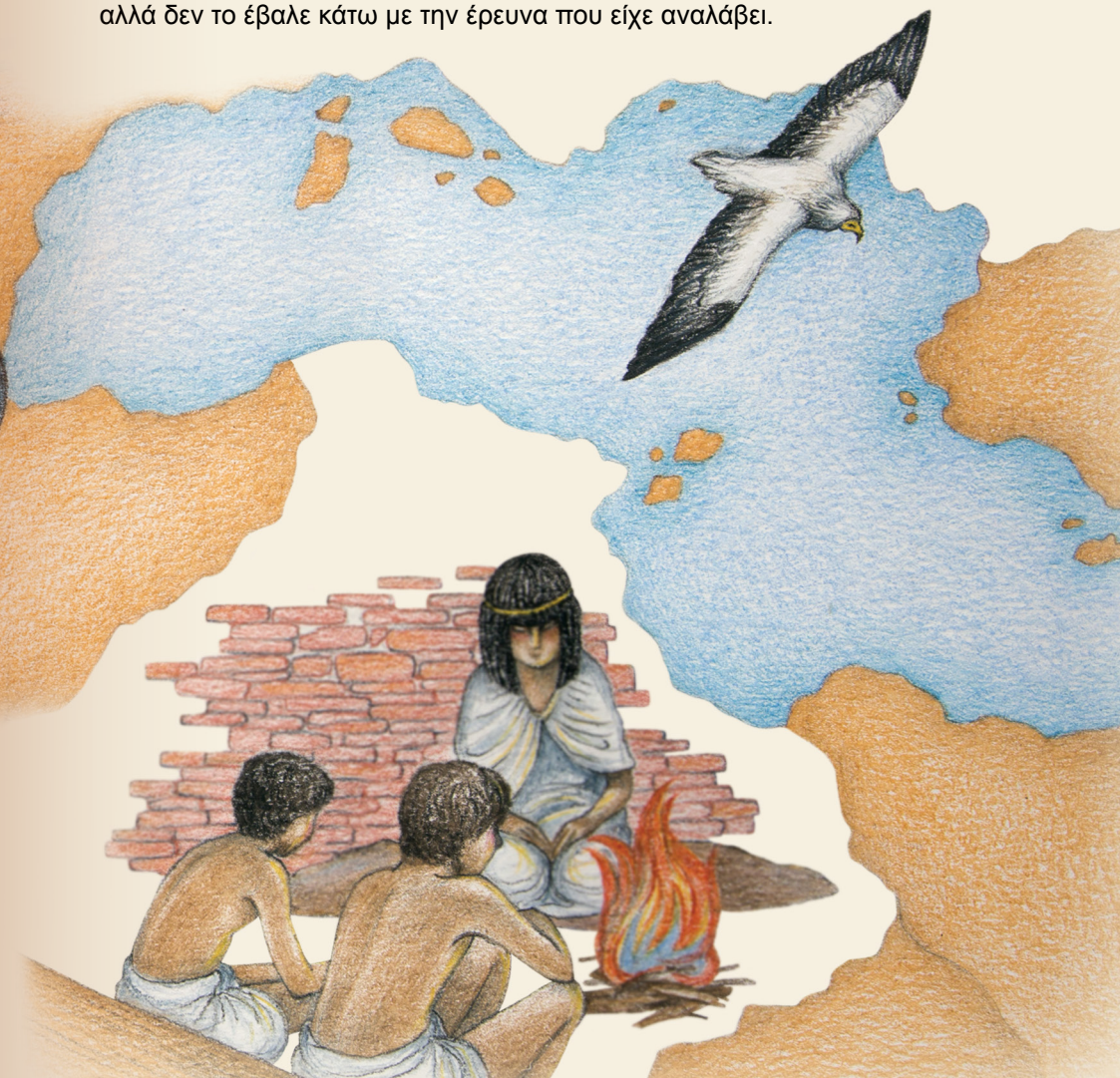
«Αυτός πρέπει να είναι ο λόγος της δυστυχίας μας», σκέφτηκε ο Φαραώ και αναρωτιόταν πώς θα μπορούσε να λύσει αυτόν τον γρίφο.

Λένε ότι ενώ καθότανε στο παλάτι του και σκεφτότανε, ένα πανέμορφο άσπρο πουλί πέταξε από τον ουρανό και στάθηκε στο περβάζι του.

Ήταν ο Ασπροπάρης, ο μόνος γύπας στον κόσμο που μεταναστεύει. Τον είχε στείλει η μητέρα-θεά Μουτ. Η Μουτ, σύζυγος του Άμμωνα, στα ιερογλυφικά αναπαριστάται ως γύπας ή με κεφαλή γύπα. Μα πόσο χάρηκε ο Φαραώ με αυτόν τον οϊωνό! Ζήτησε αμέσως από τον Ασπροπάρη να ανακαλύψει από τι προερχόταν η δυστυχία των ανθρώπων και πώς θα μπορούσε να βοηθήσει τον λαό του. Το πουλί δέχτηκε την αποστολή, υποκλίθηκε και πέταξε μακριά.

Για έναν ολόκληρο χρόνο ο αγγελιοφόρος της Μουτ πετούσε πάνω από χώρες για χιλιάδες και χιλιάδες χιλιόμετρα, από τις σαβάνες της Κεντρικής Αφρικής ως τη χώρα των Κελτών, από τη Μεσοποταμία και τις φυλές των αλόγων στην Ανατολή ως την Κίνα και πίσω. Παντού έβλεπε τη φωτιά να καίει στις εστίες των σπιτιών και στις καλύβες των βοσκών και στα παλάτια των βασιλιάδων, αλλά οι φλόγες της σκορπούσαν μόνο παγωνιά. Οι καρδιές των ανθρώπων ήταν πια άδειες και με το πέρασμα του χρόνου είχαν χάσει κάθε ελπίδα για χαρά και ευτυχία. Όπως ο Φαραώ, έτσι και οι τοπικοί άρχοντες και σοφοί ήταν προβληματισμένοι γι' αυτόν τον λόγο. Το ταξίδι του Ασπροπάρη ήταν δύσκολο, αλλά δεν το έβαλε κάτω με την έρευνα που είχε αναλάβει.

Κάποια στιγμή, ενώ προσπαθούσε να διασχίσει τη Μεσόγειο, συνάντησε καταιγίδα. Ήταν τόσο ταλαιπωρημένος και μόλις που κατάφερε να επιβιώσει. Από τότε, στους γύπες δεν αρέσει να πετάνε πάνω από μεγάλες εκτάσεις νερού και προσπαθούν να διασχίσουν τις θάλασσες από μέρη όπου οι ακτές είναι κοντά, ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι πρέπει να πετάξουν πιο μακριά για να φτάσουν στη στεριά.

Κάποια άλλη στιγμή, ο Ασπροπάρης ήταν τόσο κουρασμένος και πεινασμένος που χρειάστηκε να ξεκουραστεί δυο ολόκληρες μέρες σε ένα ξερό δέντρο.

Την τρίτη μέρα, οι γκρίζοι λύκοι του δάσους τον λυπήθηκαν και σκότωσαν ένα γέρικο άρρωστο ελάφι που μόλυνε και το υπόλοιπο κοπάδι ελαφιών. Ο Ασπροπάρης μοιράστηκε μαζί τους το ελάφι για μερικές μέρες έως ότου φαγώθηκε όλο. Έτσι, προστάτεψαν και το δάσος γιατί η αρρώστια δεν εξαπλώθηκε. Από τότε οι λύκοι και οι γύπες έχουν κοινή μοίρα και σε ορισμένα μέρη του κόσμου ακόμα ζούνε μαζί.

Οι μέρες έγιναν νύχτες και οι νύχτες μέρες. Οι εποχές άλλαζαν και τα χρόνια περνούσαν. Ο αγγελιοφόρος μεγάλωσε και κουράστηκε. Αποφάσισε πως ήταν πια καιρός να γυρίσει πίσω στον Φαραώ και να του ομολογήσει ότι δεν βρήκε κανέναν να του φανερώσει τον λόγο για τη δυστυχία της ανθρωπότητας. Στον δρόμο της επιστροφής έπρεπε να πετάξει πάνω από το οροπέδιο ενός παγωμένου βουνού, που ήταν τόσο ψηλό που μόνο οι Χρυσαιοί και οι χήνες τολμούσαν να πετάξουν από πάνω του. Εκεί ο Ασπροπάρης συνάντησε έναν γέρο μοναχό. Ο γέροντας ήταν τυλιγμένος σε χοντρό μανδύα και δεν είχε ούτε ένα δόντι στο στόμα του. Όταν είδε το άσπρο πουλί, έκατσε καταγής, έβγαλε μια χούφτα σπόρους από την τσέπη του και τους μοιράστηκε με τον νέο του φίλο. Όλοι ξέρουμε ότι οι γύπες δεν τρέφονται με σπόρους, αλλά ο φίλος μας ήταν ευγνώμων για την ευγενική πράξη του μοναχού. Ο Ασπροπάρης του διηγήθηκε την ιστορία του με βαριά καρδιά και παραδέχτηκε ότι απέτυχε στην αποστολή του. Ο μοναχός άκουγε βυθισμένος στις σκέψεις του.

«Έφυγες από την Αίγυπτο πριν από πολύ καιρό», είπε τελικά ο γέροντας, «και επιβίωσες από αμέτρητες δοκιμασίες. Επισκέφθηκες πολλές χώρες, μακρινές και κοντινές και συνάντησες πλούσιους και φτωχούς, σοφούς και ανόητους, ζώα και πουλιά, αλλά ποτέ δεν ξεστράτισες από την αναζήτησή σου. Φίλε μου, έχεις αγνή καρδιά και έχεις αποκτήσει πολλή εμπειρία και σοφία, τόσο όσο κανένας άνθρωπος στον κόσμο. Σταμάτα να ρωτάς τους ανθρώπους. Πήγαινε πίσω στον Φαραώ σου, γιατί η απάντηση στην ερώτησή σου βρίσκεται μέσα σου».

Ο Ασπροπάρης πέταξε πίσω στον Φαραώ. Και οι δύο είχαν πια στο πρόσωπό τους γραμμές που μαρτυρούσαν τα πολλά χρόνια που είχαν περάσει από τότε που είχαν πρωτοσυναντηθεί. Ο Μεγάλος Νείλος ήταν πιο θολός και πολλοί από τους αρχιερείς είχαν πεθάνει.

Ο γέριος Ασπροπάρης διηγήθηκε στον Φαραώ τις δοκιμασίες που πέρασε και αυτά που είδε στις χώρες που επισκέφθηκε. Του είπε ότι τώρα πια ήξερε γιατί η φωτιά στις εστίες έκαιγε χωρίς ζεστασιά και γιατί ήταν ολοένα και δυσκολότερο για τους ανθρώπους να βρουν ειρήνη και θαλπωρή. Το βασίλειο της Σπίθας στις καρδιές των ανθρώπων εξαφανιζόταν.

«Είχα σχεδόν τελειώσει το ταξίδι μου όταν βρήκα την πραγματική αιτία της δυστυχίας των ανθρώπων», είπε το σοφό πουλί.

«Είναι μια φοβερή αρρώστια που λέγεται απληστία. Σε κάνει να θέλεις πάντα περισσότερα από αυτά που έχεις. Αν είσαι κτηνοτρόφος, θέλεις περισσότερα κοπάδια. Αν είσαι ιερέας, θέλεις περισσότερη δύναμη. Αν είσαι Βασιλιάς, θέλεις να υποτάξεις όλα τα άλλα Βασίλεια υπό την κυριαρχία σου. Κανένας δεν είναι ασφαλής. Η αρρώστια έχει εξαπλωθεί σε ολόκληρο τον κόσμο. Μόλις προσβάλει κάποιον, εκείνος αρχίζει να διψά για περισσότερα από τα πάντα, από ό,τι πίνει το μάτι του. Περισσότερο νερό, περισσότερη γη, περισσότερη ξυλεία, περισσότερους ανθρώπους να κατακτήσει... Μέχρι που το μόνο που μένει στην ψυχή του είναι ακόρεστη επιθυμία και μοναξιά. Και τότε η σπίθα που φέρνει ειρήνη και θαλπωρή στις καρδιές των ανθρώπων πεθαίνει και μαζί της σβήνει και η χαρά της ζωής».

Ο Φαραώ λυπήθηκε. Κατάλαβε ότι και αυτός είχε προσβληθεί από αυτήν την φοβερή αρρώστια. Όταν φαντάστηκε τη σπίθα να σβήνει στις καρδιές των ανθρώπων, η λύπη του μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ. Γύρισε στο σοφό πουλί και του ζήτησε (ναι, του ζήτησε -και αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο Φαραώ ζήτησε κάτι- γιατί μέχρι τότε ήταν συνηθισμένος να δίνει μόνο εντολές) να σώσει τη φωτιά που κρατούσε την ανθρωπότητα ζωντανή και έφερνε ειρήνη και ζεστασιά. Τότε ο Ασπροπάρης άνοιξε την καρδιά του και έβαλε όλες τις σπίθες που ακόμα επιβίωναν μέσα της. Και ο Βασιλιάς του Βασιλείου της Σπίθας φυλάχτηκε στην καρδιά του. Από τότε το πουλί περιπλανιέται ασταμάτητα σε ολόκληρο τον κόσμο και δίνει στους ανθρώπους χαρά και θαλπώρη, γιατί στη ζεστή του καρδιά βρίσκεται πια το σπιτικό της οικογενειακής ευτυχίας.

Ο αγγελιοφόρος της Μουτ άρχισε να ζει κοντά στους ανθρώπους για να μπορεί να τους βοηθάει και να τους θυμίζει τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος. Και μια μέρα, όταν όλοι γιατρευτούμε και βάλουμε ένα τέλος στην απληστία μας θα ανοίξει πάλι την καρδιά του και θα μας δώσει πίσω τις σπίθες που μας κάνουν χαρούμενους. Και αν εξαφανιστεί, όπως πολλά από τα άγρια αδέρφια του, θα χάσουμε και την ευτυχία μας. Για πάντα. Αλλά δεν το ξέρουμε στα σίγουρα. Είναι αυτό που μάθαμε από στόμα σε στόμα...

«Ο ΑΣΠΡΟΠΑΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΠΙΘΑΣ»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΝΙΚΟΛΑΙ ΤΕΡΖΙΕΒ

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ: ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΣΑΜΑΡΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ALEXANDER MARINOV-SANCHO

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΥΑΝΑ ΚΑΖΑΚΟΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ (BSPB)

WWW.BSPB.ORG

Η ΕΚΔΟΣΗ ΕΧΕΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ LIFE+
"Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΠΑΡΗ" ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ LIFE+
ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ Α. Γ. ΛΕΒΕΝΤΗ.

